

הגרמנים דורשים:

בתום מלחמת העולם האחרונה נאספו קובעי הפלדה המפורסמים בערימות עצומות של פסולת (למטה). היה נדמה שמשך הדור הזה לא יקום עוד צבא גרמני. אולם עתה מתחננות מעצמות המערב לגרמנים שיתגייסו מחדש ויקימו דיביויות משלהם, בעוד שהגרמנים מציגים דרישות מרחיקות לכת תמורת שרות זה.

בין השאר דורשים הגרמנים כי בנות־הברית תעזורנה להקים מחדש את התעשייה הגרמנית, אשר אחדים ממפעליה פורקו בשעתו כפיר צוים, על אף התנגדותם החריפה של הגרמנים (למעלה, משמאל). הגרמנים טוענים שאינם יכולים לשאת במעמסה הכלכלית של הזיון, דורשים עזרה כלכלית גדולה מן האמריקאים. אם ישלמו פיצויים למדינת ישראל, יבואו הכספים, מן הסתם, מתוך כיסים אמריקאיים.

דרישה חמורה עוד יותר של הגרמנים היא לערוך רביונה של משפטי פושעי המלחמה. לדרישה זו הצטרפו גם אנגלים רבים. אחד העתונים האנגליים החשובים ביותר, אקונומיסט, הכריז בגלוי כי משפטי גירנברג ושאר משפטי פושעי המלחמה היו בלתי חוקיים בהחלט, וכי רוב הפושעים שנידונו למאסר לא היו ראויים לעונש זה. הפרר צורה המשפטית של המשפטים, ועצם בסיסם החוקי, היו מופקפקים ביותר.

בראש וראשונה דורשים הגרמנים לשחרר שני גנרלים מפורסמים: גנרל פון־מאנשטיין, שנחשב למוח האיסטראטגי המזוהר ביותר של ה"וורמאכט", ופלד־מארשל חיל־האוויר קסלרינג, מצביא כוחות האוויר הגרמניים בים התיכון ומפקד עליון של הגרמנים בחזית איטליה. שניהם יושבים במאסר בשל פשעי מלחמה, אך אין ספק שישוחררו בקרוב.

אולם מעל לכל דורשים הגרמנים שלושה דברים, שהם קודש הקדשים בלב כל גרמני בלונדי וכול־עניינים: איחוד שתי הגרמניות, שלום עם האויבים מאתמול, ויציאת צבאות הכיבוש. ובדיוק שלושה דברים אלה אין המערב יכול לתת להם. אי־אפשר לאחד את גרמניה — כי במזרח יושב החייל הרוסי. אי־אפשר לחתום על שלום — כי ברית המועצות לא תסכים לכל חוזה־שלום שישאיר זכות לאנגלו־סאכסים להשתמש בגרמניה כבסיס צבאי. ואי־אפשר לחיילי המערב לצאת את המדינה — מבלי להפיקיר את אירופה כולה לידי הסובייטים.

על רקע זה צמחה הגייסטה הגאונית האחרונה של הרוסים. הם נתנו דחיפה קטנה להר גרוטטל, מנהיג המדינה המזרחית. הר גרוטטל קם על רגליו, הציע חגיגת לגרמניה המערבית: איחוד שתי המדינות, עריכת בחירות כלליות לממשלה חדשה שתהיה גייסראלית, תחתום על שלום עם בנות־הברית ותכריח אותן לסלק את חייליהן. וכדי לסלק כל ספק קם אחריו הגנרל הסרבייטי, מפקד האזור והוסיף בקול עמוק: כמובן, זהו בדיוק מה שרוצה גם ברית המועצות, וידעתם הוותיקה של הדמוקרטים בכלל והדמוקרטים הגרמנים בפרט.

רוב בני ברלין מתייחסים באדישות לענין, כאל דבר שאינו נוגע להם. ליצני העיר, שגם היטלר לא היה מסוגל להשתיקם, מספרים את המעשייה הבאה:

מכיוון שהתושבים באזור המזרחי טרם התרגלו לכל השמות החדשים של הרחובות, מכריו המבקר בחשמלית את שני השמות גם יחד: "שדרת סטאלין — לפני שדרת פראנקפורט! רחוב דימטורב — לפני רחוב דאנציג!" ברלינאי אחד האזין לכך בחיוך, אמר, ברדתו מן החשמלית: "הייל מוסקבה — לפי גים הייל היטלר!"

בזמן האחרון מנהלים שליטי גרמניה המזרחית תעמולה חזקה לאיחוד המדינה, מתוך תקווה שיעלה בידם להשתלט על המדינה כולה, או למנוע, לפחות, את הפיכת גרמניה המערבית לבסיס צבאי חזק נגד ברית־המועצות. גם גרמנים־מערביים רבים דוגלים בהפיכת גרמניה ל"אוסטריה שנייה", הקמת מדינה אחידה בפיקוח ארבעת הגדולים.

